

Główny Sąd Łowiecki
ul. Nowy Świat 35
00-029 Warszawa
Rep. GSŁ 1/21

O R Z E C Z E N I E

Główny Sąd Łowiecki w zwykłym składzie:

Przewodniczący: **SGSŁ Jakub Zieliński /ref./**
Członkowie: **SGSŁ Miłosz Kościelniak - Marszał**
 SGSŁ Aleksandra Zając - Hanulak
Protokolant: **Sylwia Jackowska**

w obecności Z-cy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego PZŁ

Kol. Janusza Trzęsimiecha

rozpoznał sprawę **obwinionych J[...] W[...] i T[...] D[...]**, na skutek odwołania obrońcy obwinionych od orzeczenia Okręgowego Sądu Łowieckiego w G[...] z dnia 19.10.2020 r., sygn. akt OSŁ [...], mocą którego **uznano obwinionych winnymi, tego że:**

1) J[...] W[...]

W dniu 20 lutego 2019 r. około godziny 23.00 w obwodzie łowieckim nr [...] sektor „[...]” Koła Łowieckiego „[...]” w W[...] bez zgody innego myśliwego wykonującego w tym czasie i miejscu polowanie indywidualne, wspólnie i w porozumieniu z myśliwym T[...] D[...] wykonywał polowanie indywidualne, w trakcie którego pozyskali dzika o wadze 62 kg *tj. o popełnienie przewinienia łowieckiego z art. 42b ust. 1c Ustawy Prawo łowieckie w zbiegu z §2 ust. 14c Regulaminu polowań;*

i za to wymierzono mu karę dyscyplinarną zasadniczą zawieszenia w prawach członka PZŁ na okres 8 miesięcy oraz zobowiązano do zwrotu kosztów w kwocie 233,77 zł.

2) T[...] D[...]

W dniu 20 lutego 2019 r. około godziny 23.00 w obwodzie łowieckim nr [...] sektor „[...]” Koła Łowieckiego „[...]” w W[...] bez zgody innego myśliwego wykonującego w tym czasie i miejscu polowanie indywidualne, wspólnie i w porozumieniu z myśliwym J[...] W[...] wykonywał polowanie indywidualne, w trakcie którego pozyskali dzika o wadze 62 kg *tj. o*

popelnienie przewinienia łowieckiego z art. 42b ust. 1c Ustawy Prawo łowieckie w zbiegu z §2 ust. 14c Regulaminu polowań;

i za to wymierzono mu karę dyscyplinarną zasadniczą zawieszenia w prawach członka PZŁ na okres 8 miesięcy oraz zobowiązano do zwrotu kosztów w kwocie 233,77 zł.

na podstawie § 58 ust. 1 Regulaminu sądów łowieckich i rzeczników dyscyplinarnych w PZŁ

o r z e k ł:

1. utrzymuje zaskarżone orzeczenie w mocy uznając, że czyny obwinionych stanowiły przewinienie łowieckie z art. 35 b ust. 1 pkt. 1 w zw. z art. 42 b. ust. 1c Ustawy Prawo łowieckie
2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża obwinionych po ½

/-/ Jakub Zieliński
/-/ Miłosz Kościelniak - Marszał
/-/ Aleksandra Zając – Hanulak

Uzasadnienie

Orzeczeniem z 19 października 2020 r. (sygn. OSŁ [...]) Okręgowy Sąd Łowiecki w G[...] uznał kol. J[...] W[...] i T[...] D[...] za winnych tego, że 20 lutego 2019 r. około godziny 23.30 w obwodzie łowieckim nr [...] Sektor „[...]” Koła Łowieckiego „[...]” w W[...], bez zgody innego myśliwego wykonującego w tym czasie i miejscu polowanie indywidualne, działając wspólnie i w porozumieniu wykonywali polowanie indywidualne, w trakcie którego pozyskali dzika o wadze 62 kg, to jest przewinienia łowieckiego z art. 42 b ust. 1 c ustawy Prawo łowieckie, w zw. z § 2 ust. 14c Regulaminu polowań, za które wymierzył każdemu z obwinionych na podstawie art. 35 c ust. 2 pkt. 2 ustawy Prawo łowieckie, karę zasadniczą zawieszenia w prawach członka PZŁ w wymiarze 8 miesięcy.

Odwołanie od ww. orzeczenia wniósł obrońca obwinionych zaskarżając to orzeczenie w całości i zarzucając:

1. Na podstawie § 58 ust. 2 pkt. 1 Regulaminu Sądów Łowieckich i Rzeczników Dyscyplinarnych w Polskim Związku Łowieckim, obrazę przepisu prawa łowieckiego, które miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie w sprawie, a to art. 35 s ust. 2 ustawy z 13 października 1995 r. Prawo łowieckie w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów polegającą na przyznaniu wiary twierdzeniom zawiadamiających myśliwych – G[...] K[...] i P[...] Z[...] w zakresie celowego wtargnięcia na sektor obwinionych, na którym nie był wpisany obwiniony T[...] D[...] w zakresie polowania indywidualnego, podczas gdy brak jest informacji w

zakresie godziny przybycia na sektory G[...] K[...] i P[...] Z[...], w związku z czym mogli oni nie mieć możliwości usłyszenia pierwszego strzału.

2. Obrazę art. 35 s ust. 2 ustawy prawo łowieckie, w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia w sprawie w oparciu o niepełny materiał dowodowy, podczas gdy obowiązek zebrania i rozpatrzenia całokształtu materiału dowodowego ciąży na sędzie orzekającym.
3. obrazę § 5 ust. 1 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 23 marca 2005 r. w sprawie szczegółowych warunków wykonywania polowania i znakowania tusz (dalej Regulamin polowań), poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, że obwinieni w sposób nieuprawniony wtargnęli na sektor, na który żaden z nich nie był wypisany do polowania indywidualnego, podczas gdy obowiązujące powyżej rozporządzenie zobowiązuje myśliwego do niezwłocznego poszukiwania postrzelonego zwierzęcia w celu jego możliwie szybkiego uśmiercenia, w sposób oszczędzający mu niepotrzebnych cierpień, z zachowaniem szczególnej ostrożności zastosowaniem środków niezbędnych dla zapewnienia bezpieczeństwa uczestników polowania i osób postronnych, co też uczynili obaj obwinieni.
4. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że w sposób umyślny doszło do wtargnięcia na inny sektor w celu jednorazowego, jednostrzałowego postrzelenia zwierzyny, podczas gdy przeczesywanie terenu przez obwinionych wiązało się z poszukiwaniem zwierzęcia, które przekroczyło granicę sektorów i braku uwzględnienia, że obwinieni mieli trudność w znalezieniu zwierzęcia i chcieli dobić zwierzę w celu oszczędzenia mu niepotrzebnych cierpień.
5. Obrazę § 18 ust. 2 Regulaminu postępowania przed sądami łowieckimi (...) poprzez częściowo jednostronne wydanie orzeczenia będące skutkiem rozpatrywania wszystkich okoliczności sprawy jedynie na niekorzyść obwinionych, podczas gdy na sędzie orzekającym ciąży obowiązek rozpatrywania okoliczności zarówno na korzyść jak i na niekorzyść obwinionego.
6. Obrazę § 19 Regulaminu postępowania przed sądami łowieckimi (...) poprzez brak podjęcia inicjatywy dowodowej z urzędu przez Sąd I instancji w sytuacji pojawienia się okoliczności spornych, których nie można było rozstrzygnąć na podstawie dotychczas zebranego materiału dowodowego, podczas gdy to również Sąd orzekający posiada inicjatywę dowodową w sprawie, którą ma obowiązek wykorzystać w celu wydania orzeczenia w sposób prawidłowy i wyczerpujący.
7. Obrazę § 19 Regulaminu postępowania przed sądami łowieckimi (...) poprzez brak podjęcia inicjatywy dowodowej z urzędu przez Sąd I instancji i brak przeprowadzenia dowodu z oględzin miejsca zdarzenia dokonanych przez komisję Koła Łowieckiego nr [...] „[...]” w W[...], podczas gdy ustalenia zawarte w protokole oględzin zdarzenia, a także wiedza

członków komisji wraz z jej przewodniczącym w sposób istotny zmienia okoliczności sprawy i sytuację prawną obwinionych.

8. Obrazę § 23 ust. 1 Regulaminu postępowania przed sądami łowieckimi (...) poprzez brak przeprowadzenia dowodu „ze zwierzęcia” – ustrzelonego dzika, w celu zbadania liczby strzałów oddanych do niego, podczas gdy możliwe jest przeprowadzenie dowodu ze zwierzęcia w razie takiej potrzeby, a potrzeba taka zaistniała w niniejszym przypadku, albowiem zaistniały okoliczności sporne co do liczby strzałów oddanych w stronę zwierzęcia.
9. Rażąco niewspółmierność kary zawieszenia w prawach członka Polskiego Związku Łowieckiego na okres 8 miesięcy, albowiem kara wymierzona przez Sąd I instancji jest karą zbyt wygórowaną mając na uwadze okres członkostwa w Związku, a także ich aktywność w działaniach związkowych oraz dobre opinie w macierzystym kole łowieckim.

W konkluzji obrońca obwinionych wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionych od zarzucanych im przewinień dyscyplinarnych, ewentualnie o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu i wymierzenie obwinionym kary nagany lub kary zawieszenia w prawach członkach PZŁ w niższym jej wymiarze.

Obrońca wniósł o przeprowadzenie dowodu z protokołu komisji KŁ nr [...] „[...]” oraz dowodu z przesłuchania jej członków w celu ustalenia okoliczności postrzelenia zwierzęcia, poszukiwań rannego zwierzęcia przez obwinionych.

Główny Sąd Łowiecki zważył co następuje:

Odwołanie okazało się niezasadne. W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że Sąd I instancji zgromadził kompletny materiał dowodowy, który poddał wnikliwej i przekonującej ocenie. Wskazał, które z dowodów uznał za wiarygodne, a które nie i dlaczego. Przedmiotem analizy tegoż Sądu były także wyjaśnienia obwinionych, którzy nie przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów. Obrońca obwinionych kwestionując poczynione ustalenia i ocenę zgromadzonych wszystkich dowodów w istocie rzeczy nie podniósł żadnych argumentów, które nie byłyby przedmiotem rozważań Okręgowego Sądu Łowieckiego.

Nietrafny jest w szczególności zarzut braków postępowania dowodowego. Zarzut ten jest w szczególności związany z pojawieniem się na etapie postępowania przygotowawczego twierdzenia obwinionych jakoby w dniu zdarzenia mieli poszukiwać rannego dzika, postrzelonego w sektorze, w którym zapisany był obwiniony T[...] D[...]. Zauważyć należy, że z zeznań świadków jednoznacznie wynika, iż w dniu zdarzenia żaden z obwinionych o tak istotnej okoliczności nie wspominał. Twierdzenie to pojawiło się dopiero po kilku miesiącach od zdarzenia, gdy z oczywistych względów nie było już możliwe przeprowadzenie

jakichkolwiek dowodów na okoliczność liczby przestrzelin w tuszy dzika, czy też śladów farby (krwi) zwierzęcia na miejscu zdarzenia. Nie można zatem zarzucać Sądowi I instancji, że nie wykazał inicjatywy dowodowej w zakresie dowodów, których po prostu nie dało się już przeprowadzić. Z powyższych przyczyn podobnie należy ocenić żądanie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania członków „komisji”, która miała przeprowadzić oględziny miejsca zdarzenia. W rzeczywistości chodziło o spotkanie na miejscu zdarzenia z Zarządem Koła „[...]”, czego efektem była sporządzona mapka obwodu z zaznaczonym miejscem zdarzenia i odległością do granicy sektora (k.28). Odległość ta nie była przy tym kwestionowana. Przesłuchiwanie zatem osób uczestniczących w tym spotkaniu nie przyczyniłoby się w żaden sposób do zweryfikowania twierdzeń obwinionych zaprezentowanych w trakcie przesłuchania przed Rzecznikiem.

Należy podkreślić, że Sąd I instancji wykluczył prawdziwość wersji obwinionych, a swoje wnioski logicznie uzasadnił odwołując się do zgromadzonego materiału dowodowego. Wbrew zarzutom odwołania nie można zatem mówić by w tym zakresie istniały istotne, niedające się usunąć wątpliwości. Wątpliwości te zostały przez Okręgowy Sąd Łowiecki wyjaśnione a stanowisko w tym zakresie należy uzasadnione. Nie zasługuje zatem na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 7 Kodeksu postępowania karnego. Nie ma również wątpliwości co do tego czy świadkowie G[...] K[...] i P[...] Z[...] mogli nie usłyszeć rzekomego pierwszego strzału obwinionego T[...] D[...]. Biorąc pod uwagę zeznania tych świadków i podany czas wykonywania polowania na zajmowanych przez nich sektorach powinni oni taki strzał usłyszeć. Należy jednak zauważyć, że kluczową okolicznością wskazującą, że do dzika oddany był tylko jeden strzał, jest opis zachowania i rozmowy z obwinionymi bezpośrednio po zdarzeniu, gdy obwinieni nie wspomnieli o rzekomym dochodzeniu postrzałka. Zasady doświadczenia życiowego wskazują, że gdyby taka okoliczność miała miejsce to z pewnością by o niej wspomnieli. Reasumując niezasadne są wszystkie te zarzuty, które zostały sformułowane w oparciu o twierdzenie, że obwinieni mieli w czasie zdarzenia dochodzić postrzałka dzika.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut rażącej surowości wymierzonej kary. Pojęcie rażącej niewspółmierności kary oznacza znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie wskazanych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną, a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo sądów

łowieckich. Zgodzić się należy z Sądem I instancji co do wniosku o znacznej społecznej szkodliwości zachowania obwinionych, generującego potencjalne niebezpieczeństwo wypadku na polowaniu. W związku z tym wymierzenie kary zawieszenia w prawach członka PZŁ w wymiarze zbliżonym do dolnej granicy ustawowego zagrożenia z pewnością nie może być ocenione jako wymierzenia kary rażąco surowej.

Mając powyższe na względzie Główny Sąd Łowiecki na podstawie art. 35 k ust. 2 ustawy z 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (Dz. U. z 2020 r. poz. 1683 ze zm.) oraz na podstawie 58 ust. 1 Regulaminu Sądów Łowieckich i Rzeczników Dyscyplinarnych w Polskim Związku Łowieckim utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy. Sąd odwoławczy z urzędu dokonał kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionym, uznając że stanowi on przewinienie łowieckie z art. 35 b ust. 1 pkt. 1 w zw. z art. 42b ust. 1 c ustawy Prawo łowieckie.

/-/ Jakub Zieliński
/-/ Miłosz Kościelniak - Marszał
/-/ Aleksandra Zajac – Hanulak